

Гордана Симеуновић

АПЛАУЗ ЗА МОГА БРАТА

ШТАФЕТА

Давни је мај
Имам девет година
Тегет сукњу у глохну
Белу кошуљу
И црвену пионирску мараму
Око врата

Стојим као споменик
Испред споменика
У парку
Окружена хором
У руци држим штафету

Уз маршала Тиџа
Јуначкога сина
Певају најлепши дечаци
Из виших разреда
Скоро да не дишем

Наставник музичког диригује
Док се смеше
Учитељице из првих редова
Из њихових пунђи
Бели лептирови

Одлећу ка Сави
И дрвореду топола

Испред мене је цео
Наш мали град
Заставе
Грађани
Извиђачи
Представници разних одбора
Председник месне заједнице
Моја мајка
Не смем да погрешим

Директор школе
Спушта микрофон
До моје висине
Громко рецитијем своју песму
О слободи и Титу

Да могу да завртим време
отишла бих до тог парка
попела се на бину
узела за руку ту девојчицу
и одвела је на колаче.

Рекла бих јој:
Играј се,
играј,
заиграј.

АПЛАУЗ ЗА МОГА БРАТА

Понекад,
од силне
мајчинске бриге,
пупчане врпце
обвијају се око врата
нерођене деце.
Оне кажу:
Добар доносим њоклон.

Бабице их пресецају
као да пуштају у рад
важне саобраћајнице.

У нашем месту
вашари су ретки,
до првог позоришта
путује се цео сат.
У дворишту
здравствене станице
село је чекало
његов долазак на свет.

Док је млада докторка
трчкарала око мајке,
мушкобањаста бабица
долетела је на мотору,
разгрнула гомилу
радозналог света,
утрчала у амбуланту.

Кад је вриснуо
под млазом хладне воде,
проломио се аплауз.

Могоао је бити најбољи фудбалер,
државник, спаситељ света.
Изабрао је да буде једноставно – човек.

ВРАТИ МИ МОЈЕ КРПИЦЕ

У подне, кад легне,
мисли да њена мајка
послује у кухињи
и заспи уз звецкање посуђа.

Кад се пробуди
схвати да сам јој ћерка,
подиже поклопце са шерпи
и грди.

Понекад рецитује.

Буде чобаница,
буде диктатор.

Девојчице из комшилука је воле.
Прича им приче из давнина,
игра се са њима продавачица.

А мени понекад дође
да из свег гласа викнем:
Врајии ми моје крџице!
Све оне крпице што си ми сакрила
кад си одлучила
да ћу са тобом живети заувек!

МАТИ

Понекад по моме сну,
као по Сарајеву после рата
прошета отац, млад.
Примио је прву плату.

Све су баклаве његове,
туфахије, урмашце,
кремпите, шампите...
Кад га савлада стид
иде даље.

Пуно је Сарајево посластичарница.

Будим се
кад шкљоцне брава на сандуку
док тетка и стриц краду
једину проју у кући

и тешка од првог сна
одлазим у кухињу,
да нахраним гладне претке.

У постељу се враћам
са смешком младе мајке
чија су деца сита.